

## 2g) Capitolele 13-16

### Samson

#### Capitolul 13

#### Generalități

Istoria lui Samson stimulează permanent fantezia. Un om deosebit de puternic, și totuși așa de slab. În contrast cu judecătorii anteriori, care în lupta cu dușmanii au avut întotdeauna alături de ei și concetățeni, Samson face totul singur. El nu conduce nicio oștire, ca Ghedeon și Iefta. În această acțiune ca solitar, în care nu există nicio legătură cu poporul lui Dumnezeu, devine vizibil egoismul lui Samson.

Pe de altă parte activitatea lui ca solitar se potrivește cu poporul lui Dumnezeu, care în totalitatea lui s-a depărtat de Cuvântul lui Dumnezeu.

În ceea ce privește creștinismul, această situație se regăsește în epistola a 2-a către Timotei. Când decăderea în creștinism a luat astfel de forme, că o reabilitare nu mai este posibilă, atunci credințioșia personală față de Domnul și Cuvântul Său are valoare mare. Această credințioșie se arată prin despărțirea de păcat. Atunci poate fi vorba de »omul lui Dumnezeu« (2 Timotei 3,17). Acesta este omul, care într-o stare generală de decădere arată totuși în viața proprie caracteristicile lui Dumnezeu. El este unul, care intervine pentru Dumnezeu și drepturile Lui, în mijlocul unei creștinătăți, care nu se sinchisește de aceasta. Întreg principiul puterii constă în punerea deoparte pentru Dumnezeu.

Vreau să amintesc pe scurt, ceea ce am scris deja mai înainte, și anume, că oamenii de atunci nu înfățișează așa de mult pe oamenii de astăzi, ci ei sunt mai mult reprezentanți ai forțelor morale sau spirituale, care conduc astăzi poporul întreg, sau numai pe unii. Dacă aplicăm acest principiu la Samson, vedem că el explică principiul nazireatului. Aceasta înseamnă, că Dumnezeu vrea să arate prin el, că într-un timp de decădere există putere spirituală în cineva care trăiește despărțit de păcat și în părtășie cu Dumnezeu. Punerea deplină deoparte pentru Dumnezeu este izvorul puterii în lupta cu dușmanii noștri. În chip desăvârșit se vede aceasta în Isus Hristos. El era adevăratul Nazireu.

Istoria lui Samson ascunde în sine lucruri ciudate. Pe de o parte vedem la el harul și hotărârea lui Dumnezeu, planul pe care Dumnezeu l-a avut cu el. Pe de altă parte vedem, cât de puțin devine aceasta vizibil în viața lui Samson. Sunt două lucruri diferite: ce Dumnezeu intenționa să facă cu Samson, și ce era Samson în practică. În cele din urmă Samson are nevoie el însuși de un eliberator și moare chiar în mâinile dușmanilor săi, filistenii. Cu toate acestea el este un tablou al lui Israel, pe care Dumnezeu l-a pus deoparte pentru Sine ca popor, dar care nu s-a comportat ca atare.

Tot așa s-a întâmplat și cu Biserica, pe care Dumnezeu a ales-o ca popor ceresc al Său. Biserica a devenit necredincioasă chemării ei de a se comporta pe pământ ca popor ceresc. Ea și-a însușit o comportare pământească. Principii de ale filistenilor au pătruns în ea și ele decid în cea mai mare parte înfățișarea Bisericii, sau mai corect spus, a creștinătății. Ei i se potrivește ceea ce citim în 2 Timotei 3,5: »... *au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea.*« Aceasta este ceea ce înfățișează filistenii. Această apariție a unei »forme de evlavie« o vom întâlni mereu în istoria de față. Nu se așteaptă de la Biserică o reabilitare deplină, chiar dacă sunt timpuri de trezire spirituală. Istoria ei pământească se termină, ca în această carte, într-o captivitate permanentă la filistenii.

Viața lui Samson ne arată ceva din mărturia creștină pe pământ, atât sub aspect personal cât și colectiv. Când mărturia devine o chestiune personală în loc să fie colectivă, aceasta înseamnă că întregul este în decădere.

## Introducere

În acest capitol totul este văzut din partea lui Dumnezeu. Vedem cum El este la lucru și poartă grijă, ca totul să fie pregătit pentru nașterea unui nazireu. Se pregătește „cuibul” nazireului. Dumnezeu a vrut ca Samson să fie toată viața un nazireu. În cartea Numeri capitolul 6 se găsește legea nazireatului. Citim acolo, că cineva putea de bună voie să se consacre nazireatului pentru un timp. Samson nu avea nicio alegere. Dumnezeu l-a hotărât să fie nazireu toată viața lui. Dar Dumnezeu reglementează totul în așa fel, că pentru El este și posibil să împlinească. Așa cum va rezulta clar în capitolul acesta, toată pregătirea mărturisește despre aceasta. Faptul că Dumnezeu acționează în acest fel, explică încă o dată grija Sa neîntreruptă și dragostea Sa față de poporul Său. Aceasta devine și mai clar, dacă ne gândim cum acest popor l-a fost mereu necredincios, de atâtea ori și acum în cea mai mare măsură. Dumnezeu începe să acționeze cu atotputernicie.

## Iarși deviere – versetul 1

Pentru a șaptea oară citim: »*Copii lui Israel au făcut iarși ce nu plăcea Domnului* (textual: ce era rău în ochii Domnului)«. Nuiava de pedepsire, pe care Dumnezeu o folosește acum, sunt filistenii. Ei au fost folosiți și mai înainte pentru pedepsire. Am văzut aceasta în capitolul 10,7. Dar acolo nu erau dușmanul principal, ca acum. Ei au ocupat țara. Filistenii nu sunt numiți printre națiunile rele ale Canaanului. În capitolul 3,3 am spus deja ceea ce reprezintă filistenii. Din cauza importanței recunoașterii acestui dușman, voi repeta aici unele lucruri și totodată voi scoate în evidență caracteristici noi. Filistenii par să reprezinte pe oamenii care în exterior ocupă o poziție în concordanță cu ceea ce Dumnezeu a dat poporului Său. Ei posedă o formă de evlavie (2 Timotei 3,5). În timpul nostru ei se pot compara cu creștinii cu numele, cu oamenii, care simulează că sunt creștini, dar nu sunt născuți din nou. Sunt imitatori.

Filistenii reprezintă o religie plăcută pentru omul care nu este născut din nou. Lucrarea lor este, de exemplu, înfundarea fântânilor, ca și în Geneza 26. Aceasta înseamnă, că ei împiedică lucrarea Duhului Sfânt, căci fântânile sunt un tablou al Cuvântului lui Dumnezeu, care este făcut viu prin Duhul Sfânt. Domnul Isus vorbește despre aceasta în Ioan 4 și 7. Filistenii folosesc lucrurile lui Dumnezeu spre folosul lor. Aceasta este acuzarea, pe care Dumnezeu o aduce prin profetul Ioel (Ioel 3,5), printre alții și filistenilor. Un exemplu: creștinul cu numele dă anumitor noțiuni biblice importante un conținut cu totul altul, decât cel adevărat. Să ne gândim numai la binecuvântarea filiațiunii credincioșilor. Credincioșii sunt numiți copii ai lui Dumnezeu și fii ai lui Dumnezeu. Ce face creștinul cu numele din aceasta? El spune, toți oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu. În felul acesta această binecuvântare este degradată la nivelul omului firesc, nenăscut din nou. Și cum stau lucrurile cu concepția lor referitoare la învierea lui Hristos în trup, un fundament al credinței creștine? Și creștinul cu numele vorbește despre învierea lui Hristos, dar prin aceasta el vrea să spună, că Hristos trăiește mai departe ca Idee, răspândită de adepții Lui.

Cu privire la filistenii, noi trebuie să recunoaștem tactica pe care ei o folosesc, ca să scobească adevărul lui Dumnezeu și să-l facă lipsit de conținut. Ca să spunem cu cuvintele din 2 Timotei 3,5: »... *îi tăgăduiește puterea*«. Ei se referă la Biblie, dar în realitate nu acceptă nimic din Biblie. Și cu toate acestea nu doresc nimic mai mult, decât să-și introducă gândurile în domeniul creștin. Filistenii nu sunt dușmani din afara țării, ci ei locuiesc în țară. Și cu toate că nu au niciun drept asupra țării, căci Dumnezeu a dat-o poporului Său (Deuteronom 32,8-9), ei își leagă numele cu ea: Palestina. Dintre toți dușmanii lui Israel din Vechiul Testament, cel mai mult se vorbește despre filistenii. Ei au subjugat Israel mai mult decât oricare alt popor. David a fost cel care i-a bătut definitiv.

Chiar dacă noi nu suntem creștini cu numele, trebuie totuși să fim foarte atenți, să nu cădem în vraja unei vieți plăcute, pe care pare că o trăiește creștinul cu numele. Este o viață din firea pământească și pentru firea pământească (carnea) și nu pentru Dumnezeu. Numai, și numai preocuparea cu Domnul Isus, al cărui tablou îl avem în David, ne poate păzi de ea. Samson a căzut în vraja părții atrăgătoare a filistenilor, aici sub forma unor femei. El nu a fost stăpân pe

poftele lui. Aceasta a însemnat decăderea lui de la nazireat și prin aceasta a ratat împlinirea misiunii sale. Tot așa ni se va întâmpla și nouă, dacă nu rămânem despărțiți de ceea ce creștinătatea oferă omului carnal. Atunci nu vom mai putea fi un martor pentru Dumnezeu; mărturia noastră va dispărea.

### **Dumnezeu începe să lucreze – versetul 2**

Pedepsirea nu are aici rezultatul dorit. Ea nu-l face pe Israel să strige către Domnul. Dumnezeu așteaptă în zadar. Poporul s-a obișnuit cu suferința și robia lui, așa de adânc a decăzut. Când nu mai există strigăt, atunci nu mai poate fi nici întoarcere. Dar prin aceasta nu se epuizează izvoarele harului lui Dumnezeu. El vede pe aceia din poporul Său, care se tem de El. Pentru împlinirea planurilor Sale El se va folosi de o pereche de soți temători de Dumnezeu, care totodată prezintă toate semnele de slăbiciune.

Manoah și soția lui aparțin împreună cu seminția Dan celei mai slabe seminții din Israel, seminția care a împlinit cel mai puțin misiunea încredințată lor de Dumnezeu (capitolul 1,34). Ei constituie o rămășiță, așa cum constituie Iosif și Maria, Zaharia și Elisabeta, Ana și Simeon din timpul nașterii Domnului Isus. Și acestea erau zile întunecate din istoria lui Israel. La aceasta se adaugă, că femeia nu putea să aibă copii. Și însemnătatea numelui nu face situația mai roză. Țoreea înseamnă „cuib de gărgăuni” sau „cuib de viespii”, în timp ce numele Manoah înseamnă „liniște”. Viespiile sau gărgăunii înțepă foarte rău. Ei sunt un tablou al atacurilor satanice, al duhurilor înșelătoare, cu care vom avea a face în ultimele zile (1 Timotei 4,1-2). Ele „înțepă” acolo unde pot, în mod deosebit ca să ne descurajeze să facem ceva pentru Dumnezeu.

Seminția lui Dan este o seminție trădătoare (Geneza 49,17). Ea era situată la cea mai mare depărtare de Ierusalim. Nu este un semn bun să te simți acolo comod, să ai acolo liniște. Cum poate să fie liniște, când totul este în contradicție cu voia lui Dumnezeu? În Zaharia 1,11-12, liniștea nu este sănătoasă. Reproșul de acolo este: cum poate pământul să aibă liniște, în timp ce orașul Ierusalim zace sub dărâmături! Dar versetele următoare lasă să se recunoască, că acest fapt nu dă pace lui Dumnezeu și că El începe să intervină pentru Israel. Așa este și aici. Dacă privim la planul secund al nașterii lui Samson, atunci totul pare lipsit de speranță. Dar Dumnezeu își începe lucrarea acolo unde nu se mai poate aștepta la nimic. Așa lucrează El de cele mai multe ori.

### **Neroditor – versetul 3**

Primul care află ceva despre planurile lui Dumnezeu nu este Manoah, ci soția lui. Dumnezeu i se adresează, ca să arate cât de slabă era starea din popor. Femeia este în general în Biblie un tablou al slăbiciunii. Această slăbiciune este scoasă în evidență și prin afirmația, că ea era o femeie sterilă. Se mai pune încă un accent prin adăugarea că nu naștea. Tot așa Dumnezeu se îndreaptă spre noi, când vrea să facă din noi vase ale binecuvântării Sale. Când Dumnezeu vrea să ne folosească, atunci o face nu pe baza a ceea ce noi suntem de la natură. În privința aceasta trebuie să ne fie clar. Prin natura noastră nu suntem capabili să aducem roadă. El spune aceasta soției lui Manoah nu ca o mustrare, ci din dragoste.

Se pare că prin sterilitatea ei ea s-a încredințat cu totul Domnului. Probabil că deseori a spus Domnului necazul și dorința ei. Ca femeie israeliană onestă își dorea urmași. Probabil că s-a rugat, ca Ana în 1 Samuel 1, pentru un fiu, care poate fi folosit de Dumnezeu. La femeile temătoare de Dumnezeu, dar sterile, Sara, Rebeca, Ana, sterilitatea a fost de asemenea o încercare pentru sufletul lor. Acum a sosit timpul lui Dumnezeu pentru soția lui Manoah. El îi făgăduiește un fiu și pe lângă aceasta îi dă unele indicații, atât pentru ea însăși cât și cu privire la fiul ei.

#### **Indicații pentru femeie – versetul 4**

Înainte să fie numite condițiile, pe care fiul trebuia să le îndeplinească, ca să poată fi un nazireu, se spune mai întâi mamei, la ce să ia ea seama. Din aceasta putem învăța, că tot ce poate să stea în calea formării unui nazireu trebuie dat la o parte. Este important, ca părinții să pună pe inimă aceste indicații. Părinții trebuie să aibă grijă, să nu permită influențe prin care copiii lor pot fi rău influențați. Părinții care au pe inimă interesele lui Dumnezeu și ale poporului Său, în dorința lor de a avea copii se vor ruga pentru copii, care pot fi de folos pentru poporul lui Dumnezeu. Ei doresc, ca ei să devină adevărați slujitori robi ai lui Dumnezeu. Ei nu se vor da mulțumiți cu ceva mai puțin. Este vorba de Adunarea lui Dumnezeu.

Familia este singurul domeniu unde se poate decide influența care cizelează; dar și Adunarea locală este un mediu în care se formează copiii. Oricine aparține unei Adunări locale, face bine să se gândească, că și comportarea lui influențează dezvoltarea spirituală a copiilor care participă la întrunirile Adunării. Aceasta este valabil și atunci când părinții vin împreună cu copiii în casele fraților și surorilor în credință.

Educarea copiilor noștri este orientată, ca ei să trăiască puși deoparte pentru Domnul. Aceasta cere din partea părinților, ca ei să ofere un exemplu bun. Această comportare în viață trebuie să fie deja prezentă la părinți, înainte ca copiii să se nască. Vinul sau băuturile amețitoare se referă la lucrurile plăcute ale vieții, care nu trebuie neapărat să fie rele. Am văzut deja mai înainte, că vinul înveselește inima lui Dumnezeu și a oamenilor. El este simbolul bucuriei pământești. Dar dacă este prezentă dorința, să se trăiască în totul ca nazireu pentru Dumnezeu, atunci trebuie recunoscut pericolul, care se ascunde în bucuria pământească. Din lucrurile pământului poate să iese influențe amețitoare. Acestea pot să înceteze privirea spre adevărata chemare de a trăi total pentru Dumnezeu. Lucrurile pământești pot să ocupe o valoare așa de mare, că pot să ia total în stăpânire inima și timpul aceluia care a fost chemat să trăiască pentru Dumnezeu. Interesele se îndreaptă treptat de la orientarea spre Dumnezeu și lucrurile cerului la orientarea spre sine însuși și la lucrurile pământului. Tot mai mult va fi vorba despre bunăstarea noastră, în loc de ceea ce preocupă pe Dumnezeu cu privire la poporul Său. Este mult mai ușor să savurezi din plin lucrurile bune ale acestei vieți, decât să te distanțezi de ele și în loc de renunțarea la ele să suferi ocara și singurătatea din cauza necredincioșiei poporului. Noi va trebui atunci să vedem clar, pentru ce trăim, sau mai bine spus: pentru cine trăim.

Pe lângă aceste lucruri, care de fapt nu sunt rele în sine, mama lui Samson nu avea voie să mănânce nimic necurat. Ceea ce este necurat stă în legătură cu păcatul. Ea nu avea voie să permită în viața ei nimic ce era păcătos. În felul acesta putea să rămână în legătură cu Dumnezeu, care nu poate fi în legătură cu ce este necurat. Părinții nu pot cere nimic de la copiii lor, în timp ce ei înșiși șchiopătează. Dacă părinții citesc lecturi proaste, ei nu se pot aștepta, ca copiii lor să stea departe de astfel de lecturi. Viața spirituală nu va înflori atunci, ci mai degrabă va muri. Dacă necurăția nu are nici o șansă, puterea vieții spirituale va putea să se desfășoare. Numai prin renunțarea la ce este dăunător nu va avea loc o creștere sănătoasă. Pentru aceasta este nevoie de hrană bună. Și totuși în această istorisire Duhul Sfânt pune pe prim plan necesitatea depărtării de orice obstacol care stă în calea împlinirii corecte a nazireatului. Cât de importante sunt aceste indicații pentru părinții care doresc să educe copiii lor să devină unelte folosite în mâna Domnului. Un nazireu este cineva, care se retrage de la ceea ce natura excită, care ocupă locul femeii în slăbiciune și în care este activă numai forța vieții. Acestea sunt condițiile necesare, ca să vii la formarea ca nazireu, cu care Dumnezeu poate să-Și îndeplinească planul Său. Acest plan constă în îndepărtarea religiei cârnii (a firii pământești, al cărei tablou sunt filistenii), și prin aceasta să se pregătească drumul pentru omul după inima lui Dumnezeu: David, un model care arată spre Domnul Isus.

## **Nazireul – versetul 5**

Cuvântul nazireu înseamnă „despărțit” sau „închinat”. Înțelesurile sunt importante, ca să se cunoască intenția lui Dumnezeu cu nazireatul și să sperăm, ca să fie și practică. Sensul este: despărțit de păcat și închinat lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne prezintă aceste lucruri, ca noi să ne bucurăm de pierderea de timp prin preocuparea cu ele. Ele vrea ca aceste lucruri să lucreze la inima și conștiința noastră și să fie practicate în viața noastră.

În Biblie sunt numiți mai mulți nazirei. Despre Iosif se spune, că el era »cel despărțit« (ca un nazireu) de frații săi (Geneza 49,26). Și Samuel și Ioan Botezătorul sunt nazirei (1 Samuel 1,11 și Luca 1,15). Domnul Isus a fost adevăratul Nazireu. Aceasta nu consta la El în împlinirea prescrierilor din Numeri 6 sau Judecători 13. El a băut vin și S-a atins de oameni necurați (leproși) și de morți. Niciunde nu se spune că El a purtat părul lung. Și cu toate acestea El era adevăratul Nazireu, deoarece El a corespuns desăvârșit înțelesului spiritual al prescripțiilor valabile pentru nazireu. Și noi avem a face cu înțelesul spiritual al acestor prescripții, și noi suntem chemați să urmăm pe Domnul în această privință.

Așa cum am spus, nazireatul lui Samson nu a fost un lucru de bună voie, ci a fost o chemare a lui Dumnezeu. Exercițiul lui va fi, să corespundă acestei chemări. Este remarcabil, că prescripțiile din Numeri 6, pe care trebuia să le îplinească nazireul, sunt aici împărțite între mama lui Samson și Samson. Mama nu avea voie să bea vin sau băutură tare (cu toate că în mod normal era valabil și pentru Samson), în timp ce despre Samson se spune numai, că el nu avea voie să-și taie părul. Părul lung era un semn exterior, vizibil pentru ceilalți, în timp ce celelalte caracteristici nu erau vizibile de către ceilalți. Caracteristicile care nu se văd sunt mai mult în legătură cu atitudinea inimii. Părul său lung, care era desigur vizibil, stătea mai mult în legătură cu prezentarea la exterior a acestei atitudini.

La studiul versetului 1 din capitolul 5 am spus deja despre înțelesul pe care îl are părul lung în Scriptură; se poate citi încă o dată acolo. Cu privire la Samson se mai poate adăuga și: este normal ca femeia să poarte părul lung. El este podoaba ei. Citim aceasta în 1 Corinteni 11. Este un simbol permanent al dependenței ei și este totodată slava ei. Când un bărbat poartă părul lung, este o ocară pentru el. Dumnezeu pune asupra nazireului această ocară. Prin aceasta el arată, că el renunță la locul lui de bărbat, de cap al creației, și ocupă un loc de subordonare (ca femeia). Prin aceasta el explică, că vrea să fie slab, pentru ca puterea lui Hristos să poată locui în el (2 Corinteni 12,9). Un exemplu negativ a ceea ce înseamnă părul lung stă în Apocalipsa 9,7-8. Acolo monștrii sunt aparent tari, însă în realitate ei își primesc puterea de la altcineva, și anume de la Apolion. Ei nu urmează voia lor proprie, ci sunt dependenți de Apolion, îngerul abisului, care are putere asupra lor și îi conduce. Pentru nazireu părul lung înseamnă, că toată puterea lui este în dependență de Dumnezeu.

Despre Samson se spune în versetul nostru: »El va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor.« Prin aceasta se exprimă, că el nu va aduce o salvare definitivă.

## **Relatarea femeii – versetele 6-7**

Când soția lui Manoah a auzit prorocia, s-a grăbit să meargă la soțul ei. Ea îi relatează mai întâi despre apariția îngerului Domnului, înainte ca să spună, ce i-a zis el. Aducătorul veștii a făcut o impresie mai mare asupra ei, decât mesajul însuși. Ea numește pe mesager »un om al lui Dumnezeu ... avea înfățișarea unui înger al lui Dumnezeu, o înfățișare înfricoșată«. În Vechiul Testament un profet este numit uneori »omul lui Dumnezeu«. Faptul că soția lui Manoah dă această denumire îngerului, ea recunoaște sursa divină a mesajului. Dar adăugarea, că »avea înfățișarea unui înger al lui Dumnezeu«, arată că această persoană era pentru ea mai mult decât un simplu om. Ea nu putea spune exact, cine era el. Înfricoșarea lui a înfricoșat-o. Când Ghedeon își dă seama în capitolul 6,22 că are a face cu Domnul, se înfricoșează și el. Isaia exprimă aceleași sentimente în Isaia 6,5 și Moise în Exod 2,6.

Din cauza acestei înfățișări îngrozitoare, soția lui Manoah nu a avut curajul să-l întrebe cum se numește. Dar nici vizitatorul nu i-a făcut cunoscut numele lui. El a spus însă unele lucruri: el a dat făgăduința, că ea va deveni însărcinată. El i-a prescris, ce ea nu avea voie să bea și să mănânce. În cele din urmă i-a spus, că Dumnezeu vrea, ca acest copil să devină un nazireu. Însă ea nu spune soțului ei despre misiunea copilului, că el va trebui să lupte împotriva filistenilor.

### **Rugăciunea lui Manoah – versetul 8**

Este foarte frumos să vedem, cum reacționează Manoah la tot ce îi povestește soția lui. El se încrede pe deplin în ea. El cunoștea comportarea soției lui față de Dumnezeu și știa, că ea nu-și închipuia nimic. Pentru această pereche nu era un lucru străin, să discute despre ceea ce ea a auzit de la Domnul, sau a văzut. Manoah și soția lui puteau să discute bine împreună despre lucrurile Domnului. Era dorința lor comună, să trăiască potrivit cu voia lui Dumnezeu. Și astăzi fundamentul unei căsnicii bune este felul în care bărbatul și soția pot să discute împreună despre interesele Domnului. Amândoi trebuie să aibă umblarea proprie cu Domnul, și anume prin citirea personală a Bibliei și prin viața de rugăciune personală. Aceasta nu o poate face unul pentru celălalt. Dar în privința aceasta ei nu trebuie să trăiască despărțiți. Va conduce la o căsnicie armonioasă, dacă bărbatul și femeia își împărtășesc ce a văzut fiecare la Domnul și ce a primit de la El, și în afară de aceasta dacă se corectează unul pe altul.

Manoah crede, că ceea ce povestește soția sa este un mesaj de la Dumnezeu. Acesta este punctul de plecare al rugăciunii sale. El nu se îndoiește: ce a spus Dumnezeu, va avea loc. El are numai o întrebare, și anume cu privire la educarea copilului care va veni. Părinții în devenire pot vedea aici un model minunat.

### **Răspunsul la rugăciune – versetele 9-14**

»*Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Manoah.*« Ce încurajare pentru fiecare care dorește să educe copiii potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Felul în care rugăciunea este ascultată se leagă de vizita anterioară a îngerului lui Dumnezeu. Dumnezeu trece din nou pe lângă om, ca să arate clar, că nimic din puterea omului nu poate avea un loc în lucrarea de salvare. El caută din nou femeia, când ea este singură. Ea Îl recunoaște imediat și se duce repede să ia pe bărbatul ei. La ea nu se vede nicio îndoială, în timp ce Manoah are întrebările lui. El trebuie mai întâi să aibă asigurarea, că el are a face cu persoana, care i-a vizitat prima dată. El primește cea mai scurtă posibilă confirmare. După aceea repetă întrebarea, pe care a pus-o în rugăciunea sa din versetul 8. Există totuși o diferență între versetul 8 și versetul 12. În versetul 12 el întreabă, cum să se comporte ei ca părinți cu copilul. În versetul 12 întrebarea se referă mai mult la copilul însuși. El întreabă »*ce va trebui să păzească*« și ce va fi »*de făcut*« cu privire la copil.

Este de o importanță mare, să pui astfel de întrebări. Părinții, care pun astfel de întrebări, sunt conștienți, că ei nu primesc copii pentru ei înșiși, ci că ei trebuie să-i crească pentru Dumnezeu, pentru ca El să fie glorificat în viața acestor copii. Este deci vorba de întrebarea, pentru cine creștem noi copiii: pentru o poziție înaltă în lumea aceasta, sau pentru o poziție înaltă în Împărăția lui Dumnezeu? O poziție înaltă în Împărăția lui Dumnezeu necesită ocuparea unui loc smerit. Pentru a putea veni în Împărăția lui Dumnezeu, copilul trebuie mai întâi să se nască din nou (Ioan 3,5). După aceea trebuie să aibe loc dezvoltarea caracterului creștin. Aceasta are loc prin creșterea în lucrurile lui Dumnezeu. Un copil caracterizat în felul acesta va fi mai târziu de mare folos în Adunare și în lucrarea pentru Dumnezeu.

Este important să se ia bine seama la stilul de viață al copilului. Părinții trebuie să vegheze, ca copiii să-și facă timp pentru lucrurile Domnului, chiar și atunci când ei sunt încărcăți de la școală cu teme de casă și alte lucruri asemănătoare. Ei trebuie să învețe pe copii, să aibă relații personale cu Domnul și să-L ia cu ei în tot ceea ce fac. Copiii trebuie să recunoască în Domnul pe cineva cu care ei pot întreține relații de încredere. În continuare este important să se ia seama la felul lucrării, pe care ei probabil o încep pentru Domnul. Fiecare copil are aptitudinile lui, este dotat

diferit de Domnul. Părinții trebuie să sensibilizeze pe copiii lor, să folosească aptitudinile lor naturale pentru Domnul. Ei trebuie să învețe pe copiii lor, că Dumnezeu consideră un lucru frumos, când ei fac ce pot. Ei nu trebuie să fie mai mult, decât ceea ce sunt. Această conștiință a primirii copilului de către Dumnezeu depinde în cea mai mare parte de sentimentul pe care părinții îl inspiră copilului lor, că el este acceptat așa cum este el. Pentru cei mai mulți aceasta este de la sine înțeles așa, dar pentru a preîntâmpina orice neînțelegere vreau să spun, că eu nu vorbesc despre acceptarea lucrurilor care sunt greșite.

Răspunsul, pe care îl primește Manoah, este același pe care l-a primit deja soția lui. Acest răspuns nu se referă la tânăr, ci la mamă. Este remarcabil, că îngerul nu le dă ca o sarcină tatălui. Cred că din aceasta putem învăța, că atmosfera în casă este de cele mai multe ori determinată de mamă și că înainte de toate influența ei asupra formării copilului este mare. Titlul unei cărți a profesorului Waterink despre educație redă frumos aceasta: „De mână cu mama spre Isus”. Când îngerul a repetat răspunsul lui, el face o mică prezentare a lucrurilor, de la care ea trebuie să se rețină: »Să nu guste niciun rod din viță.« Aceasta arată, că educația copiilor cere mult din partea părinților.

Renunțarea la interesele proprii și la tot felul de plăceri este fundamentală pentru atingerea scopului propus. Aceasta desigur nu înseamnă, că nu mai sunt plăceri, pe care să le poți trăi, sau că noi trebuie să ne temem mereu, că vom face ceva greșit. Este vorba de cât de mult este pe inima părinților să aibă plăcere adevărată de copiii lor. Pentru astfel de părinți cuvântul din a treia epistolă a lui Ioan, versetul 4, are o importanță mare: »Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.« În lume – și din păcate aceasta se întâmplă și între creștini – nu se doresc copii, deoarece ei sunt un obstacol în trăirea „lucrurilor plăcute ale vieții”. Copiii aduc prea multe obligații cu sine. Dar cine vede ținta adevărată a binecuvântării copiilor, va vrea să se preocupe să cunoască această bucurie adevărată.

### **Jertfa adusă de Manoah – versetele 15-21**

Din tot ce Manoah a auzit și a trăit, i-a devenit clar, că un oaspete deosebit era în vizită la el. Este evident, că el a avut impresia, că are a face cu o persoană divină. Aceasta se vede din faptul, că el vrea să aducă o jertfă oaspetelui lui, ceva, care numai lui Dumnezeu poate fi adus. Jertfa, pe care el vrea s-o aducă, este aceeași cu jertfa pe care a adus-o Ghedeon în capitolul 6 oaspetelui său ceresc. Și cu toate acestea Manoah nu știa pe cine are în realitate înaintea sa.

Abia în versetul 21 recunoaște, că el a stat față în față cu îngerul Domnului. Că Manoah încă nu știa pe cine are înaintea lui, devine clar și din ceea ce îi spune îngerul Domnului în versetul 16. El trebuie să aducă jertfa Domnului, și nu unuia, pe care el nu îl cunoștea. Aceasta ne explică, că Dumnezeu vrea să fie onorat de oamenii care Îl cunosc și prin credință au legătură cu El. El nu poate primi nicio jertfă, care rezultă din sentimente vagi despre El. Aceasta este ca și la tânărul bogat, care numește pe Domnul Isus »Bunule Învățător«, dar fără să înțeleagă pe cine are înaintea lui (Marcu 10,17-18).

Numai atunci când Manoah Îl recunoaște ca Domn, ca Dumnezeu, vrea El să primească jertfa, respectiv venerația, însă aducerea jertfei trebuie să aibe loc atunci corespunzător cu indicația, pe care El o dă. Aceasta îl face pe Manoah să pună întrebarea, pe care femeia sa nu a pus-o. El Îl întreabă: »Care-Ți este numele?« El dorește cu plăcere, să afle mai multe despre El. Numele oferă – așa cum am văzut deja mai înainte – deseori informații, cu ce fel de persoană avem a face. Numele lui Dumnezeu exprimă Ființa Sa. Numele, cu care El se prezintă lui Manoah, este »minunat«. Acest nume Îl întâlnim și în Isaia 9,6. Acolo este clar vorba despre Domnul Isus. Acolo se spune despre El: »Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii«. Numele »Minunat« redă Ființa Domnului Isus. El este Dumnezeu adevărat și Om adevărat și totuși este o persoană. Această minune este prea mare pentru capacitatea de înțelegere a minții omenești. De aceea numele »Minunat«.

Când după aceea Manoah a adus jertfa sa, are loc ceva minunat. Vizitatorul lui se înalță spre cer împreună cu flacăra de foc, care se ridică de pe altar. Aceasta este un tablou a ceea ce s-a întâmplat cu Domnul Isus la cruce. Când El a suferit și a murit acolo în focul judecății lui Dumnezeu asupra păcatului, de pe cruce s-a înălțat totodată spre Dumnezeu un miros plăcut. Dumnezeu a fost glorificat prin lucrarea Fiului Său. Pe baza acesteia Dumnezeu I-a dat în cer locul slavei la dreapta Sa.

Noi putem acum ști, că în cer există un Om glorificat. Adunarea este legată indisolubil cu Acesta. Dumnezeu lasă să se vadă această „acțiune minunată” într-un timp, în care decăderea crește, ca să încurajeze pe aceia, care vor să-I slujească cu credincioșie ca nazirei. Prin aceasta privirea este atrasă spre cer. Să privim în sus, *»unde șade Hristos, la dreapta lui Dumnezeu«* (Coloseni 3,1), este atitudinea necesară, ca să poți, ca nazireu, rămâne statornic.

După ce s-a arătat ce nu se cuvine să fie în casa în care se va naște și va crește nazireul (vin și necurăție), acum trece aspectul pozitiv pe prim plan. Casa este umplută totodată cu mirosul plăcut al jertfei, care reprezintă slava lui Hristos. Evanghelia după Marcu, care prezintă pe Domnul Isus ca adevăratul slujitor al lui Dumnezeu, se încheie cu o privire în cer: *»Domnul deci, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta dreapta lui Dumnezeu«* (Marcu 16,19). Această privire în cer este o încurajare pentru oricine vrea să facă o lucrare de nazireu pentru Domnul.

### **Reacția lui Manoah și a soției sale – versetele 22-23**

Când Manoah înțelege cu cine are a face, îl apucă frica și se teme, că el și soția lui vor muri. Dar pentru aceasta nu există niciun motiv, deoarece jertfa a fost primită. Soția lui a înțeles bine acest lucru. Evident Manoah trage concluzii cu privire la Dumnezeu pornind de la sine însuși. Soția lui trage concluzii cu privire la Dumnezeu pe baza jertfei. Comportarea ei arată siguranța credinței, așa cum o găsim pentru creștini în Romani 8,31-32: *»Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?«*.

Și aici vedem din nou, cum sunt relațiile la această pereche căsătorită. Manoah este din punct de vedere spiritual mai prejos decât soția lui. Ca ajutor adevărat la dreapta lui, ea îi îndreaptă atenția spre valoarea jertfei și spre acțiunea lui Dumnezeu. Este frumos, când un bărbat și o soție se comportă așa unul cu altul și pot reciproc să-și atragă atenția spre astfel de lucruri.

### **Nașterea lui Samson și prima lui apariție – versetele 24-25**

Făgăduința lui Dumnezeu s-a împlinit. Fiul făgăduit s-a născut, și mama lui îi pune numele Samson. Numele lui este derivat de la cuvântul „soare”. Probabil prin aceasta trebuia să se atragă atenția, că Dumnezeu vrea să lase să strălucească în Israel o lumină nouă în acest timp întunecos, lumina speranței în eliberare. Nu ni se spune cum a trăit el în tinerețea lui, ci ni se face cunoscut numai locul unde el era preocupat, în Mahane-Dan, deci într-un ținut apropiat.

Lucrarea fiecăruia, care vrea să facă ceva pentru Domnul, începe întotdeauna în imediata apropiere: acasă, în vecinătate, la locul de muncă, în școală. El începe acasă, mai târziu cercul de lucru se va lărgi. Să fi activ la școala duminicală și inactiv acasă, aceasta nu se potrivește. Nu poți „să mergi în misiune”, fără ca mai înainte să nu fi martor acasă, în vecinătate. Și un frate nu poate sluji într-o altă Adunare, dacă în Adunarea lui niciodată nu își deschide gura. Influența Duhului și a lucrării Sale se face simțită în primul rând în atmosfera de acasă.

Samson crește în condițiile cele mai ideale, cu totul altfel decât Iefta, de exemplu. El are părinți temători de Dumnezeu, Domnul îl binecuvântează, l-a pus deoparte pentru El și Duhul Domnului îl călăuzește chiar din anii tinereții. Cu toate aceste privilegii mari, viața lui Samson ia un parcurs tragic, așa cum ne arată capitolele următoare.